

Nr 34.

Av herr **Carlström m. fl.**, i anledning av Kungl. Maj:ts proposition, nr 16, med förslag till lag om förekommande och släckning av skogseld.

I Kungl. Maj:ts proposition nr 16 till innevarande riksdag angående förslag till lag om förekommande och släckning av skogseld föreslås det stadgandet i § 5, att där skogsavverkning invid järnväg vidtages på kortare avstånd från närmaste järnvägsspår än trettio meter, markägaren eller avverkaren skall ha skyldighet att bekosta erforderliga åtgärder till förhindrande av att genom avverkningen ökad fara för skogseld uppstår. Detta innebär, att vid skogsavverkning invid järnväg på nämnda avstånd från spåret avverkaren eller den som innehar marken ålägges att utföra eller i varje fall bekosta det röjningsarbete, som erfordras för avlägsnande av lätt brännbara ämnen från området, och att järnvägen går fri från alla kostnader härför.

Av motiveringen till ifrågavarande paragraf framgår, att skogsbrandskommittén i sitt 1916 avgivna betänkande med förslag till lag om förekommande av skogseld genom antändning i följd av järnvägsdrift föreslagit, att röjning av marken, på sätt i här förevarande paragraf åsyftas, borde vid skogsavverkning ske, men att kommittén uttalat den uppfattningen, att »det ej kan läggas avverkaren eller markägaren till last, om därigenom vid avverkning utmed järnväg uppstår ökad fara för antändning av skogen från bantåg». Och föreslog alltså kommitterade, att röjningen av marken skulle ske på *vederbörande järnvägsförvaltnings bekostnad*.

I sedermera över detta förslag avgivna yttranden har centralrådet för skogsvårdsstyrelsernas förbund och svenska skogsvårdsföreningen tillstyrkt kommitterades förslag i detta avseende, varemot svenska järnvägsföreningen och en del länsstyrelser uttalat sig mot eller ifrågasatt riktigheten av att lägga kostnaden för röjningen å järnvägsinnehavaren.

I fråga om var skyldigheten att bekosta här ifrågavarande röjningsarbete bör läggas torde det vara svårt att övertyga *markägaren* om att densamma rättvisligen kan ankomma på honom. Ofta har han redan förut enbart olägenheter av att järnväg går fram över eller intill hans skogsmark såsom ifråga om djurens betesgång, skogsvägarnas korsning av järnvägen m. m., och om han upplåter avverkning åt annan, får han indirekt ändock räkna med att bära kostnaden för ifrågavarande arbete, om § 5 i föreliggande förslag godkännes av riksdagen.

Departementschefen söker emellertid stödja sin uppfattning på en enligt 1886 års lag grundad rättspraxis, att järnvägsinnehavare torde vara fritagen från skyldighet att ersätta skada som uppkommit därigenom, att eld från

lokomotiv eller från eldstad å annat järnvägsfordon antänt efter avverkning inom trettiometersgränsen kvarlämnat ris eller avfall, upplagt timmer eller dylikt.

Utan att kunna uttala oss om på vad skäl en sådan praxis har kunnat grundas, måste vi finna densamma oriktig såsom underlag för en *ny* lagstiftning på området, vilken till sina verkningar skulle få en väsentligt mera omfattande karaktär. För markägare i de mera skogrika länen, som genomlöpas av en mängd järnvägar, kan berörda stadgande bliva ganska betungande. Därjämte har man att räkna med, att åtskilliga komplikationer kunna komma att uppstå vid förhållande, att tvist uppkommer, huruvida vid inträffad eldsolycka markägaren kan vara vållande till denna genom att icke tillräckligt noggrant ha utfört sina åligganden, även om han efter brandfogdens eller järnvägsförvaltningens anvisning utfört desamma. Det är nämligen att märka, att fastän § 5 är så avfattad att brandfogde eller järnvägsförvaltning synas skola på markägarens bekostnad *verkställa* de behöfliga åtgärderna, förutsätter ändå departementschefen, att det för markägaren »torde vara en enkel sak att ombesörja röjningen» i samband med avverkningen, och att om detta inte sker, först därefter brandfogde eller järnvägsstyrelse skulle ingripa.

Vi anse det lämpligt och rättvist, att vederbörande järnvägsförvaltning själv ombesörjer och svarar för här ifrågavarande åtgärder och kostnader, och att markägaren ej göres ansvarig härför.

Vidare finna vi, att bestämmelserna i § 13 om att arvode till brandfogde eller vice brandfogde skall underställas länsstyrelsens prövning bör utgå. Kommunerna ha haft nog så besvärliga erfarenheter av en liknande bestämmelse angående fjärdingsmännens arvode. Någon grad av självbestämmingsrätt bör kommunerna tillåtas äga i fortsättningen.

På grund av vad sålunda anförts hemställes,

dels att riksdagen vid behandlingen av Kungl. Maj:ts proposition nr 16 angående förslag till lag om förekommande och släckning av skogseld ville besluta sådan ändring i § 5, att där stadgade åtgärder och skyldigheter helt måtte åvila vederbörande järnvägsinnehavare, samt att bestämmelserna i § 13 om skyldigheten att underställa länsstyrelsen prövning av brandfogdes eller vice brandfogdes arvode utgår,

dels ock att vederbörande utskott måtte vidtaga de förändringar i lagtexten, som av yrkandena här ovan kunna föränledas.

Stockholm den 16 januari 1937.

Oscar Carlström.

C. O. Johanson,
Huskvarna.

O. E. Sandberg.

A. Danielsson.

Wilh. Annér.

Ernst Åqvist.

Carl Björling.